

שיחת השבוע

יש חדש

מוקד לבדיקת מזוזות

לקראת כניסתנו לחודש אלול צעירי חב"ד מפעילים מוקד ארצי לבדיקת מזוזות שמספרו *3770, על-פי מנהג ישראל לבדוק את כשרות המזוזות בחודש אלול. בתי חב"ד, הפזורים ברחבי הארץ, יעמדו לרשות הציבור בכל הקשור לבדיקת המזוזות. במקומות רבים בתי חב"ד נותנים אפשרות להזמין שליח שייקח את המזוזות מהבית ויחזירן למקומן לאחר הבדיקה. בשאר המקומות הציבור מתבקש להביא את המזוזות לבתי חב"ד. כדאי לזכור כי בדיקת התפילין והמזוזות חשובה גם לביטחון האישי, וחשוב לוודא את כשרותן לקראת השנה החדשה.

תניא בגרוזינית

הופיע ספר התניא בתרגום לשפה הגרוזינית. התרגום נעשה בידי הרב אהרן אלשווילי. בצד ימין של הספר מוגש התניא בלשון הקודש בשתי מתכונות: במבנה הדף המקורי, ולצידו בניקוד ובפיסוק. בצד שמאל מוגש התרגום. 360 עמ'. טל' 03-9606018.

שירי יום הולדת

הופיע התקליטור כשיש יום הולדת - תשעה שירי יום הולדת חדשים, בעלי תוכן יהודי, במנגינות חסידייות. השירים נכתבו בידי מירה בקיש, והם מבוצעים על-ידי מקהלת ילדים. טל' 050-8941864.

זמני השבוע

ניו יורק	טרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:21	7:59	7:29	7:10
8:20	9:00	8:21	8:05

המולד: יום שני, 4 לפנות בוקר, 24 דקות ו-13 חלקים
ראש חודש אלול: ביום השלישי וביום הרביעי
פרקי אבות: פרק 1

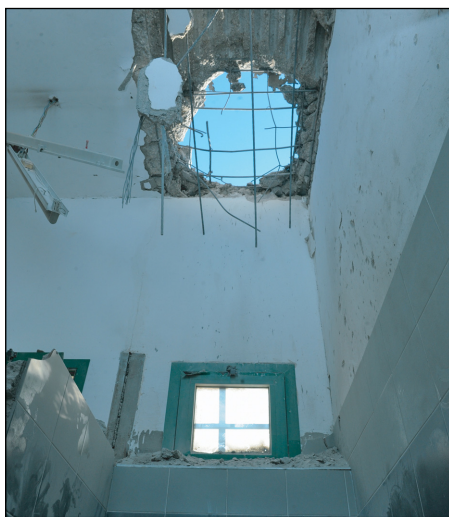
מבצע ארצי לבדיקת מזוזות *3770 מוקד חב"ד

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 072-2770100 • פקס 03-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לא איפוק, אלא מחאה

צריך להרתיע את האוייב, שלא יעלה על דעתו גם בהיותו שיכור לשגר טילים לעבר ערים ויישובים. זאת משיגים על-ידי תגובה 'לא-מידתית'

זה נורמלי? טיל על בית ספר בבאר שבע (צילום: מאיר דהן)

קשה להשתחרר מההרגשה שהניסיון לספוג את שיגור הטילים הזה ולהסתפק בתגובה 'מידתית' נובע מצורך פנימי לחפות על הטעות הנוראה של ה'התנתקות'. זוכרים מה אמרו לנו אז, שאם יירו עלינו אחרי שנצא מרצועת עזה נגיב בעוצמה אדירה? היכן אותה תגובה? סובבו אותנו בכחש, בדיוק כמו כל ההבטחות על תמיכה אמריקנית בבנייה בגושי ההתיישבות.

ככה זה כשמתרפסים

הפתרון איננו 'כיפת ברזל', בניית מקלטים והכנת העורף - אם כי ברור שבשעת מלחמה כל האמצעים האלה נחוצים. חובתה של ממשלה להרתיע את האוייב, שלא יעלה על דעתו גם בהיותו שיכור לשגר טילים לעבר ערים ויישובים. הדרך לעשות זאת היא אך ורק על-ידי תגובה 'לא-מידתית'. חייבים ליצור מאזן אימה אמיתי.

בפרשת השבוע התורה מציגה לפנינו שתי דרכים. בעשורים האחרונים בחרנו, למרבה הצער, ללכת בדרך הנסיגות והוויתורים, ההתנצלויות וההתרפסויות. עינינו רואות באיזה מדרון חלקלק אנחנו מידרדרים. הגיע הזמן לבחור בדרך הנכונה, דרך המבוססת על אמונה בבורא-יעולם, על שמירת כבודו של עמי-ישראל, על אהבה עמוקה לארץ-ישראל. אם נעשה כך - תשרה עלינו ברכת ה' ונצלח.

אחרי פיגוע הטרור בגבול מצרים ומטחי הירי לעבר ערי הדרום התמלאו כלי-התקשורת במומחים ובפרשנים שהסיירו את ה'מורכבות' של המציאות, את הצורך לנהוג ב'מידתיות', את 'התהליכים הפנימיים' בתוך רצועת עזה ועוד ועוד. הדברים נשמעים לפעמים הגיוניים, אבל משהו בתוכם זועק שזו מציאות לא-נורמלית.

ואז אתה נזכר במחאה החברתית שהתפרצה בשבועות האחרונים. גם כאן היו הסברים בשפע ליוקר המחירים, לשיעור הכבד של המס העקיף המושת גם על השכבות החלשות, לחלום הדירה המתרחק והולך. אבל פתאום קמו אזרחים שהרגישו כי מעבר לכל מסך המילים והטיעונים המצב לא-נורמלי. הם קמו וזעקו זעקה גדולה ורחבה, והתברר שאפשר לשנות, שכל מיני קביעות אינן 'מקודשות' כליכך.

מציאות לא-נורמלית

התרגלנו למציאות מטורפת שבה כל זבי-חוטם ברצועת עזה יכול לשגר טילים לעבר באר-שבע ואשדוד, אשקלון וקריית-מלאכי - וכלום לא קורה. אתם מעלים על דעתכם שמדינה כלשהי בעולם הייתה מסכימה לספוג ירי כזה, שהופך את חייהם של מאות-אלפים לסיוט מתמשך, וגורם להתרוקנות ערים מתושביהן? האם זו מדינה ריבונית, שיש לה מחויבות להגן על אזרחיה, או קריקטורה של מדינה?

הלעיטו אותנו בהסברים ובתאוריות, עד שרבים מאיתנו הסכימו עם מציאות לא-נורמלית כזאת. אבל בתוכנו פנימה אנחנו יודעים שלא ייתכן לחיות תחת איום כזה. איך אפשר להשלים עם מצב שערים רבות בישראל מותקפות בטיילים ועולם כמנהגו נוהג!?

קוראים לאזרחים לנהוג באיפוק. אכן, בשעת מלחמה העורף נדרש לנהוג באיפוק ולהיות נכון לסבול; אבל כאן תובעים מאיתנו להשלים עם מציאות שאין להשלים עמה. לא איפוק נדרש כאן, אלא מחאה עזה וחריפה כנגד הממשלה המוכנה לקבל כללי-משחק כאלה. על כך צריך לצאת לרחובות בעוצמה גדולה פי כמה וכמה מהמחאה על יוקר המחיה, כי כאן מדובר בחיי אדם.

ודאות מוחלטת

לפחות אחת הדרכים

לכן במקומות אחרים נאמר הלשון 'אם', מכיוון ששם מדובר על אחת הדרכים האלה, ואיננו יודעים במה יבחר היהודי. הפסוק "אם בחוקותיי תלכו" מדבר על עבודת הצדיקים, והפסוק "אם בקולו תשמעו" מדבר על עבודת התשובה. אין ודאות איזו דרך יאמץ היהודי, ולכן נאמר שם 'אם', כי ייתכן שהאדם יבחר בקו השני.

אולם כאן מדובר באותו פסוק על שתי העבודות האלה: "ברכה וקללה". לכן התורה נוקטת את הלשון "אשר תשמעו", כי ודאי שאצל כל יהודי תהיה לפחות אחת משתי הדרכים האלה. אמנם בביאת המשיח יהיה שילוב שתי הדרכים, וגם הצדיקים יתעלו למדרגת התשובה, כמאמר הזוהר שהמשיח עתיד להחזיר את הצדיקים בתשובה; אבל גם קודם לכן מובן שכל יהודי ילך לפחות באחת משתי הדרכים האלה, וזה דבר מובטח ונדאי.

(תורת מנחם כרך כו, עמ' 211)

אלא בהכרח לומר שה'קללה' כאן איננה קללה כפשוטה חסיושלום, אלא היא במשמעות של "ויהפוך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה". זו עבודת התשובה, שהופכת את ה'קללה' לברכה. על-ידי התשובה נהפכים הזדונות לזכויות, והיא מעוררת באדם צימאון עז ביותר לקדושה ומגיעה עד פנימיות הנפש.

שתי דרכי עבודה

נמצא אפוא ש'ברכה' ו'קללה' מייצגות שתי דרכי עבודה - עבודת הצדיקים ועבודת בעלי-התשובה. 'ברכה' זו עבודת הצדיקים, ההולכים מלכתחילה בדרך שהקב"ה מתווה; ואילו 'קללה' זו עבודת בעלי-התשובה, שהופכים את ה'קללה' לברכה ואת החושך לאור.

אומר הקב"ה ליהודי: "ראה אנוכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה". לפני יהודי עומדות שתי הדרכים האלה - הדרך של עבודת הצדיקים והדרך של עבודת התשובה. בידו לבחור את העבודה שבה הוא עובד את הקב"ה, בדרך של עבודת הצדיקים או בדרך של עבודת התשובה.

בתחילת פרשתנו נאמר: "ראה אנוכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה. את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה' אלוקיכם". מתעוררת כאן השאלה: למה נאמר "אשר תשמעו", והלא הברכה ניתנת בתנאי ש"תשמעו", ויש לפני האדם שתי דרכים, "ברכה וקללה", ומניין הוודאות שאכן ישמע האדם בקול ה'?

יש המסבירים שמכיוון שהבטיחה התורה "כי לא יידח ממנו נידח", ודאי שכל יהודי סופו לשמוע בקול ה', ולכן מתאים הביטוי "אשר תשמעו". ובכל זאת מצאנו במקומות אחרים בתורה שהדברים נאמרים בלשון "אם", כמו "אם בחוקותיי תלכו" או "אם בקולו תשמעו". למה אפוא רק בפרשתנו נאמר "אשר תשמעו"?

לא קללה כפשוטה

להבנת הדברים עלינו לברר תחילה איך ייתכן שהתורה אומרת על הקללה "ראה אנוכי נתן לפניכם היום". כל אחת ואחת מחמש המילים האלה ("ראה אנוכי נתן לפניכם היום") מבטאת מעלה גדולה, וכיצד אפשר לומר זאת על הקללה?

אמרת השבוע

ספרים פתוחים

רבי שלמה קלוגר נזקק פעם אחת לבקר בראש-חודש בביתו של רב מודרני. הוא ראה כי על שולחנו פתוח ספר-קודש ולידו ספר מספרות ההשכלה בידיש.

שאל רבי שלמה את הרב: "האם כבודו קרא היום את ההלל?". נענה הרב בפליאה: "בוודאי, הלוא ראש-חודש היום".

הגיב רבי שלמה: "חז"ל אומרים שהטעם לאי-אמירת הלל בראש-השנה הוא, שכאשר ספרי חיים וספרי מתים פתוחים אין אומרים הלל. כשראיתי שעל שולחנו של מר פתוחים 'ספרי חיים' ו'ספרי מתים' שאלתי אם אמר היום הלל!..."

פתגם חסידי

"אדם שאינו קובע לעצמו בכל יום לפחות שעה אחת שכולה שלו, לנפשו, לחשבון עולמו - אינו בכלל אדם" (רבי משה-לייב מסאסוב)

מאת הרב אליעזר ברוד | אכילת בשר

מן המעיין

הנפש מתאוה

"כי תאוה נפשך לאכול בשר" (דברים יב, כ). כאשר הגוף מבקש לאכול בשר הדבר נובע מ"כי תאוה נפשך לאכול בשר" - הנפש האלוקית מתאוה לבשר, כדי לברר את ניצוצות הקדושה שבו.

(לקוטי שיחות)

תשוקה לניצוצות

זהו שנאמר (תהילים קז): "רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף". כאשר האדם רעב או צמא למאכל או משקה, הדבר נובע מ"נפשם בהם תתעטף" - הנפש האלוקית מתעטפת ומשתוקקת לברר את הניצוצות האלוקיים הטמונים בתוך המאכל והמשקה.

(הבעל-שם-טוב)

מגבלות האכילה

אכילת בשר תאוה (בשונה מבשר קרבנות) יש לה מגבלות. רק כאשר הנפש היא המתאוה לכך - "כי תאוה נפשך לאכול בשר" - רשאי האדם למלא את חפצה של הנפש ולאכול בשר.

(רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב)

אכילה בלי דם

לא הותרה לנו אכילת בשר חולין אלא ללא דם, כמו שנאמר: "רק חזק לבלתי אכול הדם" (דברים יב, כג). הדם מורה על רתיחת הדמים ותאוה.

החיות וההתלהבות של יהודי צריכות להיות מופנות אל הקדושה בלבד, ככתוב: "ודם זבחך יישפך על מזבח ה' אלוקיך" (דברים יב, כו).

(לקוטי שיחות)

כוונה טהורה

כאשר רצון האכילה נובע מתוך כוונה טהורה לתיקונה של הנפש - "כי תאוה נפשך לאכול בשר" - אזי האכילה נעשית מצווה: "בכל אוות נפשך תאכל בשר".

(תורת חסד)

מי אוכל את מי

כאשר האכילה היא נפשית, כי הנפש רצונה לעשות את רצון ה' יתברך, כִּי־אז האדם הוא האוכל את הבשר ומעלה אותו לקדושה. אבל באכילה לשם תאוה בלבד המצב הפוך - הבשר הוא ה'אוכל' את האדם ומוריד אותו למטה.

(תולדות יצחק)

לפני התפילה

כשאדם קם בבוקר הוא עדיין שרוי במצב של 'מִדְבָּר' ואסור לו לאכול, כי עדיין אין בכוחו להעלות את המאכל לקדושה. רק אחרי התפילה, כאשר הוא במצב של 'ארץ-ישראל', ביכולתו להעלות ולברר גם בשר חולין.

(הרבי מליובאוויטש)

אדם בר־מזל

בלב נשבר עמד האיש לפני הצדיק והגיש את הקוויטל, פתק בקשת הברכה. בפתק פירט את מצב בריאותו החמור ואת הבעיה הרפואית שאבחנו הרופאים אצלו. הוא עמד עכשיו לפני הצדיק וביקש שהצדיק יעורר עליו רחמים שיזכה לרפואה ניסית, למעלה מדרך הטבע.

האיש הזה חלה במחלה קשה. כוחותיו אזלו והלכו, והוא התקשה לנשום. הרופאים אִבחנו כי הוא סובל ממחלת ריאות נדירה. הם הודיעו לו כי כל הניסיונות לרפא את המחלה יהיו לשווא, שכן לעולם הרפואה אין מענה למחלה קשה זו.

מאז סובב האיש בין צדיקים גדולים ובעלי־שם לחפש ישועה ניסית למחלתו. אולם למרבה אכזבתו לא זכה לקבל מאיש מהם הבטחה ברורה כי אכן יחלים ממחלתו. עתה עמד לפני אחד מצדיקי פולין הגדולים והידועים, וליבו פָּרַר בין תקווה לייאוש.

הביט בו הצדיק ואמר: "שמע לי, יהודי יקר. בבעיה הזאת לא יוכל איש בעולם לעזור לך. רק צדיק אחד יוכל אולי להביא לך את הישועה - זה הצדיק רבי שמואל־שמלקה, רבה של סְלִישׁ."

רבי שמואל־שמלקה קליין, רבה של סְלִישׁ, עיר בהרי הקרפטים (כיום באוקראינה), היה מן הצדיקים המופלאים בזמנו. הוא התפלל בנעימות מיוחדת כל־כך, עד שרבים מכל קצות הארץ באו רק כדי להקשיב לתפילתו.

כמִרְכָּן חיבר ניגונים רבים, שאותם היה שר בעצמו בקול ערב, ורבים התעוררו והתחזקו ביראת־שמים למשמע ניגוניו.

כעשרים שנה כיהן כרב בבלקן. לאחר מכן שימש רב בחוסט במשך שמונה שנים. ואז עלה לכהן כרב העיר סליש שבה ישב על כס הרבנות עד סוף ימיו.

האיש התפלא למשמע תשובתו של אותו צדיק. הצדיק שולח אותו דווקא אל העיר סליש המרוחקת. מה פשר העניין, תמה בליבו, אך הוא ידע שאין לשהר ולשאול על דברי הצדיק.

בטרם יצא מן החדר, הוסיף הצדיק ואמר: "כאשר תיסע אל רבי שמואל־שמלקה אל תעזוב אותו עד שיאמר לך בבירור כי תחיה, ואז ודאי תחיה

ותאריך ימים. זכור! עליך להתעכב אצלו גם אם תידרש לך שנה שלמה. כדאי שתנצל את הזמן לשבת בין תלמידיו ולהאזין לשיעורים שהרב מסליש משמיע לפנייהם."

יצא האיש לסליש, ומיד בבואו לשם פנה אל בית הרב. כאשר עמד לפני רבי שמואל־שמלקה שאלו הרב:

"מניין באת ומה מטרת בואך?". שטח היהודי לפניו את סיפורו, והוסיף כי צדיק פלוני שלח אותו במיוחד אליו, כי רק הוא יוכל להושיעו.

הרים רבי שמואל־שמלקה את גבותיו ובמבט תמה קרא: "מדוע יהודי מפולין בא לכאן?! וכי פועל־ישועות הנני?! הלא בפולין, ברוסיה ובגליציה

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

מסרבים להתנחם

חז"ל (פסיקתא רבתי פרשה כז, ט) מציגים דו־שיח ארוך בין הנביאים ובין עמי־ישראל. הקב"ה משגר עשרה נביאים לנחם את עמי־ישראל ולבשר לו על הגאולה הקרובה, אך בני־ישראל מסרבים להתנחם. כל אחד ואחד מהנביאים אומר לבני־ישראל פסוק של נחמה, אך בני־ישראל טוענים כלפיו: "הרי תנחומיך נתונים לך. אתמול אמרת... לאילו נאמין, לראשונים או לאחרונים?"

ואז חוזרים עשרת הנביאים אל הקב"ה ואומרים לו: "ענייה סוערה לא נוחמה". ובלשון הפסיקתא: "ריבוננו־של־עולם, ביקשנו לנחם אותה ולא קיבלה. אמר להם הקב"ה: בואו עמי, אני אתם, ומנחמים לה - נחמו נחמו עמי יאמר אלוקים".

עשר נקודות־חולשה

הארבנאל (בפירושו לנבואת ישעיהו, תחילת פרק מ) מסביר למה הוזכרו כאן דווקא עשרה נביאים. הוא מסביר שעשרת הנביאים האלה מכוונים כנגד עשר נקודות שמקשות על עמי־ישראל לקבל את בשורת הנחמה והישועה ועלולות להביא אותו לידי ייאוש מהגאולה. כל אחד ואחד מעשרת הנביאים האלה בא לעודד את ישראל באותה נקודה.

ואלה עשר הנקודות: א) העם מועט וקטן. ב) העם עני ודל. ג) אין מלך בישראל. ד) ריבוי החטאים והעוונות. ה) האויבים מושלים בנו. ו) העם חלש וחסר כוח. ז) הסתר פנים מהקב"ה. ח) הארץ אינה מבורכת. ט) חוזקם ותוקפם של הגויים. י) לעגם של הגויים על עמי־ישראל.

כל אחד ואחד מעשרת הנביאים אומר לעמי־ישראל פסוק שבא לחזק את רוח העם באותה נקודת חולשה. למשל, על הנקודה הראשונה אומר הושע: "אהיה כטל לישראל יפרח כשושנה". כלומר, אין לחשוש שהעם מועט ודל, שכן "בהשגחת השם ירבו ויפרחו, כשושנה שיכרתו אותה מבעוד יום ובלילה תפרח ותצץ ציץ כאילו לא נכרתה". אולם בני־ישראל משיבים לאותו נביא שהוא עצמו אמר פסוק הפוך. להושע הם אומרים: "אתמול אמרת לי 'הוכה אפרים, שורשם יבש, פרי בל יעשון'". לכן הם מסרבים להתנחם.

ומסכם הארבנאל: "נהג בזה נשלמו העשרה ספקות שהיו לישראל בעניין גאולתם, שהמה עשר אבידות גדולות שאיבדו בגלות, ולא נתפייסו ביעודי הנחמות שאמרו הנביאים הנזכרים בעניינם, לפי שכל אחד ואחד מהם אמר סותרו. ועניין כל זה, שאנחנו בגלות לא נתפייס בנחמות הנבואות, לפי שראינו בדבריהם תוכחות ונאצות גסין, ואין אנו מבינים דברי הנביאים וענייניהם..."

"ולכן אמר שהלכו כולם אצל השם יתברך ואמרו: לא קיבלה ממנו תנחומין... כלומר, שלא הספיק זכות הנביאים לגאולתם. ולכן אמר הקב"ה: אני אתם נלך לנחמה, כלומר, שהניחומים האמיתיים יהיו מאת השם יתברך ותשועתו וכשתראה בפועל".

ממתנים לאמירת העם

הרבי מליובאוויטש אומר על כך (התוועדות תשמ"ה כרך ה, עמ' 2780): "מכיוון שטענת כנסת־ישראל היא טענה צודקת, ובוודאי יודע הקב"ה שבני ישראל יטענו כן - אם־כן, למה שולח תחילה את הנביאים שהם ינחמו את כנסת ישראל?!"

"והביאור בזה - שהקב"ה אמנם יודע את צורכיהם ורצונם של בני־ישראל, אבל אף־על־פי־כן, מכיוון שרצונם וחפצו בעבודת המטה, לכן ממתין עד שבני ישראל יבקשו על הגאולה, 'אנו רוצים משיח עכשיו!', ואז ממלא את בקשתם תיכף ומיד, ברגע כמימרא.

"וכן הוא בנידון־דין - שהקב"ה ממתין שבני־ישראל יטענו ויאמרו שאינם מתפייסים בנחמת הנביאים... ואז מקבל הקב"ה את טענתם, ומנחמם בעצמו - 'אנכי אנכי הוא מנחמכם'".

יש צדיקים גדולים וקדושים. אני אינני יכול כלל לעזור לך".

נבהל האיש לרגע למשמע הדברים, אך מיד נזכר בדברי הצדיק מפולין, כי לא יעזוב את המקום עד שהצדיק מסליש יברכהו, והוא נשאר. עברו יום, יומיים, שבוע, שבועיים. החודשים נקפו. בכל הימים האלה בא היהודי בקביעות ללמוד בין תלמידיו של רבי שמואל־שמלקה והקשיב לשיעוריו.

הצדיק מסליש עשה עצמו כאילו אינו מבחין בו. בכל יום ויום היה משמיע את שיעורו לפני תלמידיו, מתעלם לחלוטין מנוכחותו של היהודי מפולין.

יום אחד עסקו בישיבה בלימוד פרק 'אלו טריפות' במסכת חולין. בסוגיה זו הגמרא דנה במומי הבהמה, אשר מקצתם פוסלים אותה מכשרותה ודינה דין טרפה, ואילו מומים אחרים אינם מטריפים את הבהמה.

באותו יום עסק השיעור במומים העשויים להיווצר בריאת הבהמה. התפתח דיון בעניין מום מסויים בריאה, ומום זה היה בדיוק אותה מחלה שממנה סבל היהודי...

אוזניו של היהודי נדרכו. הצדיק הוסיף להרצות את דברי הגמרא. הוא שטח וביאר את הסוגיה לאורכה ולרוחבה, וסיכם כי מדברי הגמרא עולה, וכך גם פוסק רש"י, כי בהמה כזאת היא טרפה.

אולם מיד שב רבי שמואל־שמלקה והביא את שיטת רבנו תם, העוסק אף הוא בעניין זה. הרב מסליש הפנה את תלמידיו לדברי רבנו תם המובאים בתוספות דיבור־המתחיל 'דילמא' בגמרא במסכת זבחים (דף קטז,א): "ורבנו תם היה רגיל לחלק בין טריפות דאדם לטריפות דבהמה, משום דאדם אית ליה מזלא".

כלומר, בהמה שיש בה מומים מסויימים אכן היא טרפה ואינה יכולה לחיות לאחר שחלתה במחלות האלה, אולם אדם הסובל מאותה מחלה יכול לחיות ולהאריך ימים, מכיוון שיש לו 'מזל'. זה המזל האלוקי המעניק לאדם יכולת להיחלץ מדברים גם למעלה מדרך הטבע.

סיים הצדיק לצטט את דברי רבנו תם, ופתאום פנה אל היהודי מפולין וקרא: "שומע אתה, ר' יהודי? אני אינני יכול לעזור לך, אולם רבנו תם הקדוש יכול לעזור לך. סע הביתה ותהיה בריא, תחיה ותאריך ימים!"

נדהם ונגרש קם היהודי מכיסאו ופנה לשוב לביתו, בלב מלא הודיה ושבח לקב"ה, על שנתן מרוחו על עבדיו הצדיקים. ואכן, מחלתו חלפה לגמרי, והוא האריך ימים ושנים טובות.

המוח שהגה את 'ערבים'

אומר ליאני בגאווה בלתי־מוסתרת. "יותר מאלפיים יתומים כבר נעזרו במפעל הזה. לרוב המשפחות האלה לא היה כסף לחתן את הילדים ולהשתקם, לאחר המכה שהוכו. ההצטרפות לקבוצה מבעוד מועד הצילה אותן מהתרוסקות".

חברים מתגייסים

מפעל 'ערבים' גובש בעזרת אנשי כלכלה, וכמובן בברכת גדולי התורה והחסידות. הרעיון פשוט: גיבוש קבוצות שבכל אחת ואחת מהן 12500 בתיאב. אם לא יעלינו אחד ההורים נפטר, נערכת גבייה בסך ארבעה דולרים מכל חברי הקבוצה בעבור כל ילד יתום, וכך נאספים בעבורו חמישים אלף דולר, שימשו לצורך התונתו. תקרת הגבייה החודשית היא שמונה־עשר דולר.

הרעיון של ליאני יושם בפועל עלידי שתי קופות צדקה מרכזיות. רבים הצטרפו כבר עם השקת המיזם, ואחרים מצטרפים כשקורה לא עלינו אסון בסביבתם, ואז מבינים את חשיבות המיזם הזה. במהלך השבעה על בנו שמע ליאני סיפורים מדהימים על חיי החסד של בנו. "אז הבנתי למה הוא המריץ אותי כל־כך לקדם את רעיון המיזם", הוא אומר.

ובלכתך בדרך

לפני כשנה יזם ליאני מיזם חדש ושמו 'אוצרות

בכל פעם ששמואל ליאני, עסקן חרדי תושב אלעד, היה רואה את המודעות הזועקות לעזרה, בעקבות אירועים טרגיים, היה ליבו נשבר בקרבו. במוחו החל להתגבש רעיון למיזם שישים קץ לפרסומים קורע־הלב, שגם חושפים את המשפחה האומללה במצוקתה. בסיס הרעיון היה פשוט: לאגד אלפי בתיאב לכוח שיכול לתמוך בחבר שנפטר בדמי ימיו.

במהלך גיבוש התכנית שאב ליאני עידוד רב מבנו, הרב נתן־נחמן. "בכל פעם שחשתי חולשה, היה בני מחזק אותי. הוא ליווה אותי לכל אורך הדרך", מספר ליאני. בנו התגורר בצפת, ושימש רב בישיבה במושב פקיעין שבצפון. בכל לילה היה נוהג לערוך 'תיקון חצות' בציונו של רבי שמעון בר־יוחאי במירון ומשם נוסע לפקיעין.

תאונה בלילה

לפני שנתיים, בשעה אחת וחצי בלילה, במהלך הנסיעה ממירון לפקיעין, סטה הרכב ממסלולו והתנגש בבניין. הרב נתן־נחמן, שישב במושב האחורי, נפצע אנושות. כעבור כמה שעות נפטר מפצעיו. "הוא היה החבר הטוב ביותר שלי", אומר אביו בעיניים לחות. "אני משוכנע שהזכות הגדולה להקמת פרויקט החסד הייתה שלו".

מיזם 'ערבים', שהושק לפני חמש שנים, נהפך לסיפור הצלחה. כיום חברים בו ארבעים ושישה אלף בתיאב. "זה מעגל החסד הגדול בעולם",

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

יולדת בשבת

שאלה: כיצד צריך להתנהג בשעה שיוולדת צריכה לנסוע לבית־היולדות בשבת?

תשובה: חז"ל ראו ביולדת אישה הנתונה בסכנה, והתירו לחלל שבת בעבורה. עם זה, השבת היא רק בבחינת 'דחוויה' בגלל פיקוח נפש, ולא הותרה לגמרי, ולכן יש למעט ככל האפשר בעשיית מלאכות האסורות בשבת.

הדרך המועדפת להגעה לבית־היולדות בשבת היא במונית הנהוגה בידי לא־יהודי. רצוי להכין מראש טלפון של נהגים כאלה, כדי שיהיו זמינים בשעת הצורך.

אם צריך להתקשר בשבת בטלפון ולהזמין מונית, עדיף לעשות זאת ב'שינוי', כגון בכפיפת פרק האצבע ולחיצה בעזרת הפרק על לחיצת הטלפון, ולא בקצה האצבע, כרגיל.

ליאני. הבן, שנהרג בתאונה, דחף את המיזם

יהודיים'. הוא מדפיס חוברת שבועית ובה הדף היומי, קטע משולחן ערוך, זוהר מבואר, תנ"ך, תהילים ועוד. החוברת אמורה לספק ליהודי חומרי לימוד יומיים, שיהיו עמו גם בהיותו בדרך.

"את הרעיון שאבתי מדבר מלכות של חב"ד", הוא מגלה. "השאיפה שלי הייתה לספק לכל אדם אפשרות ללמוד בכל מקום, בלי שייאלץ לסחוב עמו ספרים. מי שילמד את החוברת יסיים בכל שבע שנים את הש"ס ובכל שלוש שנים את השולחן־ערוך".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: שולחן חג

לכל חגי ישראל ומועדיו

מגוון שיחות לכל חג, מעובדות על-פי אוצר שיחותיו של הרבי מליובאוויטש

להזמנות: טל' 1 718 604 1020